

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμετρίου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΙΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΚΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διακτμ. 50,
Ἀμερικής δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν Ἑλλῶν Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουδαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούτου, ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 15 Ἰανουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 7

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἡ Ζαχαριέρα γλύστρησε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Σιδ, ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ ἔσκασε.

Ὁ Τόμ θριάμβευε! Θριάμβευε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε πῆρε τὸν ἑαυτοῦ του νὰ κρατήσῃ τὴ γλώσσα του καὶ νὰ περιμένῃ νὰ ἰδῆ τί θὰ γίνῃ. Ἀποφάσισε νὰ μὴν πηλῆξῃ οὔτε καὶ ὅταν θὰ γύριζε ἡ θεία—ὄχι, θὰ ἔμεινε βου-
θὸς καὶ ἀμίλητος ὡσπου νὰ ρωτήσῃ ἡ θεία παιδὸς ἔκαμε τὴ ζημιὰ. Καὶ τότε — ὦ τότε θὰ τὰ φανέρωνε ὅλα καὶ —μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ γι' αὐτὸν μεγαλύτερη ἀπόλαυση παρὰ νὰ σταθῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ πῶς θὰ τις «ἔτρωγε» ἐπιτέ-
λους μιά φορά καὶ ὁ «τόπος καὶ ὑπογραμμὸς». Τέ-
τοια ἀνυπομονησία εἶχε, ποὺ μόλις μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ὅταν ἡ θεία μπῆκε μέσα, στάθηκε ἀπολιθωμένη μπρο-
στὰ στὰ συντρίμματα τῆς Ζαχαριέρας καὶ ἀρχισε νὰ ρίχνῃ ἀστραπὲς πάνω ἀπὸ τὰ ματογυάλια τῆς.

Τώρα, τώρα ἔφθασε ἡ στιγμή, ἀγάλλονταν ἀπὸ μέ-
σα του ὁ Τόμ καὶ — τὸ ἄλ-
λο λεπτὸ βρισκόταν ἀρπαγ-
μένος ἀπὸ τὸ γιανῶ καὶ τὸ χέρι τῆς θείας ἀνεδοκατέ-
βαινε ἄγρια στὴ ράχη του.

Τόση ἦταν ἡ ἐκπληξή και ἡ ἀγανάκτησή του, ποὺ στὴν ἀρχὴ ὁ Τόμ ἔμεινε ἀ-
ναυδος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὰ λόγια του.

—Στάσου, μὰ στάσου λοιπόν. Γιατί με δέρνεις; Ὁ Σιδ ἔκανα τὴ ζημιὰ!

Τὸ συγκωμιένον χέρι τῆς θείας Πόλ-
λυ ἔπεσε ἄλλῃ μιά φορά μηχανικὰ ἐπάνω στὸ κατώτερον μέρος τῆς ρά-
χης τοῦ Τόμ, ὕστερα σταμάτησε. Τὸ ὕψος τῆς θείας ἦταν τώρα στενοχω-
ρημένο καὶ σαστισμένο, ἐνῶ ὁ Τόμ, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ θεία του θὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρεση γιὰ τὸ λάθος καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν παρηγορήσῃ κατηγορώντας τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτοῦ τῆς.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

— Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις... Πῶς νὰρχίσω;...
Κι' ἔχω νὰ τῆς γράψω τόσα...

τὴν κοίταξε μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ἐπιτίμηση. Μὰ νά, τί τοῦ εἶπε, μόλις συνήλθε λιγάκι:

— Δὲν πειράζει ἀν γιὰ μιά φορά φᾶς μιά-δύο ξυλιές παραπάνω. Ἐ-
χεις γλυτώσει ἓνα σωρὸ φορές τὸ ξύλο ποὺ σοῦ ἀξίξε νὰ σοῦ δώσω γιὰ τις ἀταξίες σου.

Ὡστόσο μέσα τῆς ἐνοουθε νὰ τὴν τύπῃ ἡ συνείδηση καὶ θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ δυὸ λόγια ἀγάπης καὶ παρηγορίας, μὰ φοβόταν μήπως ὁ Τόμ τὸ ἔπαιριν γιὰ ὁμολογία τοῦ λάθους τῆς, κι' ἓνα τέτοιο πρᾶγμα τὸ ἀπα-
γόρευε ἡ πειθαρχία.

Ἔτσι δὲν εἶπε τίποτε, καὶ ξανα-
γύρισε στὴ δουλειά τῆς μὲ βαρεῖα καρδιά. Ὁ Τόμ ὁ-
μως ζάρωσε σὲ μιά γωνιά καὶ ἄφησε τὸν πόνο του, γιὰ τὸ ἄδικο ποὺ τοῦ ἔγινε, νὰ τὸν κυριεύσῃ. Ἦξερε πῶς ἡ θεία του, μέσα τῆς, στέ-
κόταν γονατιστὴ μπροστὰ του, καὶ ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν γέμιζε μὲ μιά πικρὴ ἱκανο-
ποίηση. Ἐνοουθε πῶς πότε-
πότε τοῦ ἔφριχνε μιά τρυφε-
ρὴ ματιά, μὰ ἔκανα σάν νὰ μὴν τὸ πρόσεχε καθόλου. Φανταζόταν τὸν ἑαυτοῦ του, ἀρρωστον, ἐτοιμοθάνατον, καὶ τὴν θεία του νὰ σκύβῃ ἀπὸ πάνω του κλαίγοντας καὶ νὰ τὸν ἱκετεύῃ ἀπλώνοντας τὰ χέρια τῆς, νὰ τῆς πῇ ἔστω καὶ μιά λέξη, ποὺ νὰ τὴν συγχωρῇ. Ἐκεῖνος ὁμως γύριζε τὸ κεφάλι τοῦ κατὰ τὸν τοίχον χωρὶς νὰ πῇ τί λέξη καὶ —πέθαινε. Ὡ, πόσο θὰ τὸ μετάνιωνε τότε ἡ θεία του. Καὶ πάλι ἔβλεπε τὸν ἑαυτοῦ του ὅπως θὰ τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὸ ποτάμι πνιγ-
μένον, μὲ τὰ νερὰ νὰ στά-
ζουν ἀπὸ τὰ μαλλιά του, μὲ τὸ κορμί του χρῶσθαι καὶ πα-

γωμένο—ήσυχα κείμενον πιά για πάντα από τα βάσιγλά του. Πώς θάπεφτε τότε η θεία του επάνω του και πως θα παρακαλούσε το Θεό, χύνοντας ποτάμι τα δάκρυα, να της ξαναχαρίσει πάλι τ' άγοράκι της κι' αυτή ποτέ, ποτέ δέν θα του προξενούσε πιά την παραμικρή λύπη. Μα εκείνος θα κοίτονταν μπροστά της, κρύος και χλωμός και ξυλιασμένος. Επί ώρες έφευρε μπροστά του όλες αυτές τις τραγικές εικόνας, όπου στο τέλος, τού ήρθε ν' άρχιση τα κλάμματα, από λύπη για τον ίδιο τον έαυτό του. Τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα στα δάκρυα και όταν κατέδαζε τα βλέφαρά του τα δάκρυα έτρεχαν, κυλούσαν επάνω στη μύτη και από την άκρη της μύτης έσταζαν κάτω στο πάτωμα. . .

Όσο ένοιωσε τόσο ήδονή με το ν' ανακαλεύη τη θλίψη του ώστε δέν ήθελε να τον ένοχλήση στην απόλαυση αυτήν κανέναν. Έτσι, όταν η εξαδέλφη του ή Μαίρη, γυρίζοντας πίσω στο σπίτι, ύστερα από μια άκαταήμερη άπουσία που την είχε περάσει σε μιας φίλης της στην έξοχή, πρόβαλε στην πόρτα γελαστή σαν άνοιξιάτικο πρωινό, ο Τόμ—κατσούφης σαν χειμωνιάτικη βροχερή ήμέρα—έφυγε κρυφά από την άλλη.

Άφησε πίσω του τα συνειθισμένα μέρη όπου έπαιζε με τους φίλους του και τράβηξε έξω από το χωριό, σ' ένα μοναχικό μέρος, που ταίριαζε με την ψυχική του κατάσταση. Στην άκρη του ποταμιού ήταν δεμένη μια παλιά σχεδιά. Εκεί επάνω κάθισε και κάρφωσε τα μάτια του στην πλατειά κι' έρημη επιφάνεια του νερού. Να μπορούσε να πνιγη—άλλα ξαφνικά, και δίχως να καταλάβη τίποτε, χωρίς να πη νερό και να βγάλη μπουρμπουλίθρες και να υποφέρη όλα συναδεδυονται με το πνιγίμο! Βυθισμένος σ' αυτές τις θλιβερές σκέψεις έμεινε καθισμένος σ' αυτή την ίδια θέση ως άργά. Έέλος σηκώθηκε άναστενάζοντας από τα φυλοκαρδία του, και ξεκίνησε μέσα στο σκοτάδι. Κατά τις έννιά μισο ή δέκα βρισκόταν το σπίτι της ξανθούλας άγνωστης. Έμεινε μια στιγμή ακούνητος. Κανέναν ήχος δέν έφτανε ως τ' αυτιά του. Πίσω από τα κουρτινάκια ενός παραθύρου στο δεύτερο πάτωμα έλαμπε άμυδρά ένα μικρό φώς. Νάταν άραγε αυτή ή κμαρούλα της ; Ο Τόμ σκαρφάλωσε τον φράχτη, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους θάμνους και στα λουλούδια, όπου βρέθηκε κάτω ακριβώς από το παράθυρο. Κάιταξε για πολλήν ώρα κι' ύστερα ξαπλώθηκε ανάσκελα χάμω στη γη.

τεντώνοντας τα πόδια του και σταυρώνοντας τα χέρια του επάνω στο στήθος του, ενώ τα δάχτυλά του κρατούσαν σφιχτά τον μαρμένο και ξεφυλλισμένον πιά, πανσέ. Έτσι, σ' αυτή τή θέση θα έμεινε και θα πέθαινε, κάτω από τον ζάστερο ουρανό, χωρίς σκέπη πάνω από το κεφάλι του, χωρίς ένα χέρι που να του σφουγγίζει τήν ιδρώτα της άγωνίας από το μέτωπό του, χωρίς ένα πονεμμένο πρόσωπο που να σκύψη με συμπάθεια από πάνω του την ώρα που θα πλησίαζε ή φοβερή στιγμή. Και έτσι θα τον εύρισκε ε κ ε ί ν η όταν αύριο θ' άνοιγε το παράθυρο και πρωτοκοίταζε έξω. "Αχ ! Όάχουνε άραγε ένα δάκρυ γι' αυτόν τόν άμοιρο που έχασε τόσο πρόωρα τήν ζωή του και που τόν άρπαξε ο Χάρος μέσα στο άνθος της ηλικίας του ; Το παράθυρο άνοιξε. Η στριγγιά φωνή μιας ύπηρετριας έχασε τήν ίερή σιωπή και ένας κουβάς νερό άδειάστηκε επάνω στο σκίηνωμα του μάρτυρα που κοίτονταν τεντωμένος από κάτω. Ο μελλοθάνατος ήρωας πήδησε όρθος κι' άρχισε να τινάζεται και να φτερνίζεται—και τήν άλλη στιγμή μια μικροκαμωμένη μορφή πηδούσε πάνω από τον φράχτη και χυνόταν μέσα στο σκοτάδι. Λίγην ώρα άργότερα ο Τόμ, έταμος κιάλας για να πέση στο κρεβάτι του, εξέταξε με το φώς ενός μικρού κερισιού, τα μουσκεμμένα του ρούχα. Το φώς ξύπνησε τόν Σιδ. Μα κι' αν άκόμη είχε και τήν έλαχίστη πρόθεση να τόν έκδικηθή για τα περασμένα, προτίμησε να τα γράψη στον λογαριασμό του, γιατί τα μάτια του άδελφού του άστραφταν άπειλητικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ήλιος βγήκε κι' έλαμψε πάνω από τόν ειρηνικό χωριουδάκι σαν θεία εδλογία. Μετά τόν πρόγευμα ή θεία Πόλλυ συνειθιζε να κάνουν τήν οικογενειακή προσευχή. Πρώτα έλεγε μια προσευχή κι' ύστερα διάβαζε ένα κεφάλαιο από τήν βίβλο—κατά προτίμηση από τα πέντε βιβλία του Μωυσή. Έστερα ο Τόμ έσφιξε τόν ζωνάρι του—αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήση αυτή τήν έκφραση—και βάλθηκε να επαναλάβη τόν θέμα του για τόν κυριακάτικο σχολείο, ενώ ο Σιδ, φυσικά είχε τελειώσει όλη τήν μελέτη του από χτές. Με άξέπαινο ζήλο άρχισε ο Τόμ να διαβάζη τα πέντε ρητά που είχε διαλέξη από τήν Βίβλο, και μάλιστα από τήν επί του "Ορους Όμιλία, γιατί συντομώτερα δέν είχε καταφέρει να βρη. Έστερα από μισή ώρα άρχισε επίτέλους να

έχη κάποια άόριστη και άμυδρή ιδέα, τίποτε όμως παραπάνω, γιατί τόν μολό του στο διάστημα αυτό είχε τρέξει όπου μπορεί κανείς να φαντασθή και τα χέρια του ήταν άδιάκοπα άπασχολημένα με κάποιο λογής διασκεδαστικώτατες άπασχολήσεις. Στο τέλος πήρε ή Μαίρη τόν βιβλίο για να τόν ακούση, ενώ ο ίδιος με κόπο προσπαθούσε να δώση μορφή στα νεφελώδη σχήματα που είχε μέσ στο νοού του : — Μακάριοι οί-οί-οί . . . — Οί πτωχοί— —"Α ναί, οί πτωχοί. Μακάριοι οί πτωχοί τφ . . . — Πνεύματι. — Τφ πνεύματι. Μακάριοι οί πτωχοί τφ πνεύματι έτι αυτοί . . . — Αύτών. "Ου αυτών— — Σωστά, έτι αυτών. Μακάριοι οί πτωχοί τφ πνεύματι έτι αυτών—έστιν ή βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι οί πνευθόντες έτι αυτών . . . —"Οτι αυτοί . . . —"Οτι αυτοί . . . — Πα— — . . . "Οτι αυτοί πα . . . , έτι αυτοί πα . . . — Παρα . . . —"Α, ναί. Μακάριοι οί πνευθόντες έτι αυτοί παρ . . . , έτι αυτοί παρ Τί εσχέ Θεού, πως τόν λένε ; "Έλα, καυμένη Μαίρη πές μου τόν μήν έισαι τόσο κακία. (Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥ

Σ' έναν κάβο, στάκρογιάλι Πού τά κώματα χτυπούν, Ένας φάρος σβύνει-άνάβει Μέσ' στην παγερή νυχτιά. Κι' είναι ή φλόγα του πελώρια, Ν' άνεβή ψηλά ζητά

Και, σαν ήλιος, να φωτίση όλες τις γωνίες του κόσμου.

Σ' έναν κάβο, στάκρογιάλι, Πού τά κώματα χτυπούν, Ένας φάρος σβύνει-άνάβει, Λές κι' ή φλόγα του γυροζεί.

Σά μαγγήτης να τρεβήξη Πίσω τούς ξεντεμένους,

Για ν' άνοίξουνε τα σπίατα, Πού μουχλιάζουνε κλειστά.

Σ' έναν κάβο, στάκρογιάλι, Πού τά κώματα χτυπούν, Ένας φάρος σβύνει-άνάβει, Μα δέ φτάνει να φωτίση

Παρά μόνε τα καράβια, Πού τραβούν για τόν λιμάνι.

"Όσο κι' αν φωντώνει ή φλόγα, Χαμηλώνει, για να σβύση . . . Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΛΟΥΪΖΑ

Αγαπητοί μου,

Η ΨΗΛΟΤΑΤΗ πριγκίπισσα του Άννοβέρου και της Μεγάλης Βρετανίας Φρειδερίκη-ΛουΪζα, που τήν παρασμένη Κυριακή έγινε πριγκίπισσα και μέλλουσα βασίλισσα της Ελλάδος, είν' ένα χαριτωμένο, ζωηρό, άφελέστατο κι' έξυπνότατο κορίτσι είκοσι χρονών. "Όσοι είδατε τήν ίδια τις ήμέρες των γάμων, ή καλές φωτογραφίες της στις έφημερίδες, θα διαβάσατε στη φυσιογνωμία της όλην αυτήν τα προτερήματα. Ίπως όμως θάπορήσατε για τούς τίλους που συνώδευαν τόν όνόματά της. Πώς είναι συγχρόνως πριγκίπισσα του Άννοβέρου και της Μεγάλης Βρετανίας, Γερμανίδα δηλαδή κι' Αγγλίδα ; Νά σας τόν εξηγήσω. Το Άννοβερο ήταν έν' από τα μικρά εκείνα γερμανικά κράτη που άποτελοσαν άλλοτε τή Γερμανική Αυτοκρατορία, που σήμερα, μετά τόν μεγάλο πόλεμο, άποτελούν άπλώς έπαρχίες ή χώρες της Γερμανίας. Τόν παλιό καιρό, μετά τήν έξωση του Ίακώβου Στούαρτ, οι Αγγλοι έκάλεσαν για βασιλέα τους τόν τότε βασιλέα του Άννοβέρου, από τή μεγάλη οικογένεια των Γουέλφων, που ήταν ο μόνος του συγγενής. Αυτός στήθηκε ο βασιλιάς της Αγγλίας Γεώργιος Α'. Απόγονοί του, Γουέλφοι, έκακολούθησαν να βασιλεύουν άλλοι στην Αγγλία, κι' άλλοι πάλι στο Άννοβερο. Έτσι, από τότε, όλοι οι πριγκίπες ή δούκες του Άννοβέρου έχουν και τόν τίτλο του πριγκίπα της Μεγάλης Βρετανίας, καθώς κι' όλοι οι βασιλικοί πριγκίπες της Αγγλίας έχουν και τόν τίτλο του πριγκίπα του Άννοβέρου. Τούς δυό λοιπόν αυτούς τίλους έχει κι' ή πριγκίπισσα Φρειδερίκη-ΛουΪζα σαν κόρη του τελευταίου δούκα-βασιλιά του Άννοβέρου.

Έβαλίλευε ακόμα ο πατέρας της, όταν τόν Άπρίλη τού 1917, σπανάκτορα του Μπλάνκνεμπουργκ γεννήθηκε ή Φρειδερίκη ΛουΪζα, κι' ή γεννήση της χαιρειτάθηκε με 21 κανονίες. Μονάκριβη μέσα σε τέσσερα άγόρια, πέρασε τήν παιδική κι' έφηδική της ηλικία με τήν πατρική της οικογένεια, που από τόν 1918, όταν τόν δουκάτο καταργήθηκε, ιδιώτευε, πότε στο Μπλάνκνεμπουργκ και πότε στο Γκρόντονε της Αυστρίας. Μικρή, είχε δασκάλες και δασκάλες στο σπίτι. Κατόπι οι γονείς της τήν έστειλαν και σε σχολείο. Ήταν μικτό, ά-

γόρια και κορίτσια εκπαιδεύονταν μαζί. Η πριγκίπισσα Φρειδερίκη-ΛουΪζα, με τήν προσωπική της έπιβολή, δέν άργησε να γίνη άρχηγός όλων των μαθητριών. Τήν άγαπούσαν, τήν άκουγαν, της έλεγαν τόν μυστικό τους, της ζητούσαν τή συμβουλή της κι' από τόν μαθητικά της χρόνια έκκαμε ένα πλήθος φιλενάδες— κοινές θνητές κι' όχι βασιλοπούλες—που τις έχει ακόμα. Έπιμελής σ' όλα τόν μαθήματα, άγαπούσε προπάντων τή Φιλολογία και τήν Ιστορία. Άλλά και στα όικονομικά έπιδιδόταν με ζήλο και, αν και υπέρπλουτη πριγκίπισσα, μορφώθηκε σε τέλεια νοικοκυρά.

Τήν Ελλάδα τήν ήφερε και τήν άγαπούσε από τόν βιβλία—τίν άρχαία Ιστορία και τή Μυθολογία. Έθαύμαζε τούς ήρωϊκούς πολέμους των

Έλλήνων έναντίον Περσών, διασκέδαζε πολύ με τήν Ίλιάδα και τήν Όδύσεια, κι' από τούς θεούς των Έλλήνων άγαπούσε προπάντων τήν Αθηνά, που δέν ήταν μόνον σοφή παρά και δραστήρια, πρόθυμη να βοηθή τούς φίλους της και στον πόλεμο και σε κάθε άλλη περίστασή τους. Η πριγκίπισσα θα γνώριση τώρα και θάγαπήση και τή Νέα Ελλάδα. Θα σπουδάση τή γλώσσα της—που τήν άρχισε κιόλα—τή λογοτεχνία της, τήν Ιστορία της, τήν τέχνη της, τόν έθιμό της. Και με τόν μεγάλη διανοητικά και ψυχικά της χαρίσματα, θάναδειχθή άληθινή Έλληνίδα πριγκίπισσα, για να βασιλεύση μια μέρα στην ώραία κι' ένδοξη αυτή χώρα, που δείχνει περίφανε στον κόσμο ένα Παρθενώνα.

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

Ζ'

— Γιατί αδύνατο, μαμμάκα ; ρώτησε ο Τότης, ζτοιμος να κλάψη. — Μά, παιδί μου, έδώ δέν έχουμε ούτε κήπο ούτε αύλή. Μη λογαριαφής να πάρης τόν λαγό στην κάμαρά σου ; —"Οχι, όχι στην κάμαρά μου, δέν κάνει . . . Έχουμε όμως ένα υπόγειο που δέν τόν μεταχειρίζομαστε καθόλου. Εκεί μέσα λέω να κλείσουμε τόν Πηδηχτούλη. Θα τού φαίνεται πως είναι στην τρύπα του και θα τόν συνειθίση. Πάλι, αν ίδουμε πως δέν τού άρέση, τόν στέλνουμε πίσω στής γιαγιάς. Έ μαμμάκα ; μήν πής όχι ! — Καλά ός κάμουμε αυτή τή δοκιμή.

Κι' ο Πηδηχτούλης κλείσθηκε στο υπόγειο. Ήταν μεγάλο, αλλά σχεδόν σκοτεινό γιατί δέν είχε παρά ένα μόνον μικρό παράθυρο, ψηλά, κοντά στο ταβάνι. Και χάμω δέν είχε πατωμένο χώμα για πάτωμα, παρά πλακες . . . Κάθε πρωί, πριν από τόν σχολείο, ο Τότης κατέβαινε στο υπόγειο να ιδή τόν λαγό του, να τόν χαϊδέψη, να τού γλυκομιλήση και να τού δώση κανένα μεζέ—πότε μαρουλόφυλλο, πότε καρόβιτο. Μα ο λαγός δέν είχε πιά δρεξη να τρώη. Στενοχωριόταν πολύ στο υπόγειο, όπου ούτε καθαρό άέρα είχε, ούτε ουρανό και πρασινάδες έβλεπε, ούτε άκουγε τόν άνεμο να σφυρίζη ή τόν πούλι να κελαιδούν. Μά ούτε να σκάψη μπορούσε κανένα τρύπα στο χώμα, γιατί οι πλακες δέν άφηναν. Και λίγνευε ο καιμένος, όλο έλίγνευε . . .

Τότε τού Τότη τού ήρθε ή ιδέα να τόν πάρη μαζί του στο σχολείο. Χωρίς να πη τίποτε της μαμμιάς του, έκείνο τόν πηρώσε στην άγκαλιά του και τόν έφωρε κάτω από τόν έπανωφόρι του.

— Θα σε πάω στο σχολείο μου, τού έλεγε, και θα ιδής, θα ιδής τί ώραία που είν' εκεί. Πρόσεξε όμως να μη βγάλης έξω τή μύτη σου, ούτε τήν άκρη των αυτιών σου, μη σε ιδή ή μαμμιά που θάρωη μαζί μας. Κάθου κομμένος καλά ός να φτάσουμε στο σχολείο. Εκεί μόνο θα βγής και θα φανερωθής. Έχει μια μεγάλη αύλή που είναι σαν κήπος. Θα ιδής !

ΚΑΡΕΑ-ΜΑΡΦΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν οι καμπάνες του εσπερινοού.

— Πά, πά, τί άργά που είναι, έκανε ή Άνναμπέλλα. Άδριο θά έαναΐδωθάρμε και θά μου πής τί έμαθες από τά παιδιά του άούλου.

— Έγγοια σου, άπόψε κιάλας θά έχω μάθει.

Χωρίστηκαν, και τó κοριτσάκι έφυγε, άποφ πρώτα έσκυψε για νά χαιδέψη τόν Δάκο πού κοιμόταν ανάμεσα σ' ένα πλάκο από έφημερίδες.

Ο σκόλος μισάνοιξε τά μάτια του και μούγγρισε έλαφρά, σαν για νά τήν ευχαριστήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τό άουλο ήταν ένα μονόροφο κτίριο χωρισμένο σέ μισή ντουζίνα εδρώχωρες αίθουσες άσπρισμένες με άσθέσι. Σε κάθε αίθουσα ήταν στημένα δέκα κρεβάτια, πέντε από τό ένα πλευρό και πέντε από τό άλλο, σκεπασμένα με σταχτιές στρατιωτικές κουβέρτες και με σεντόνια άλεύηαστα αλλά πολύ καθαρά.

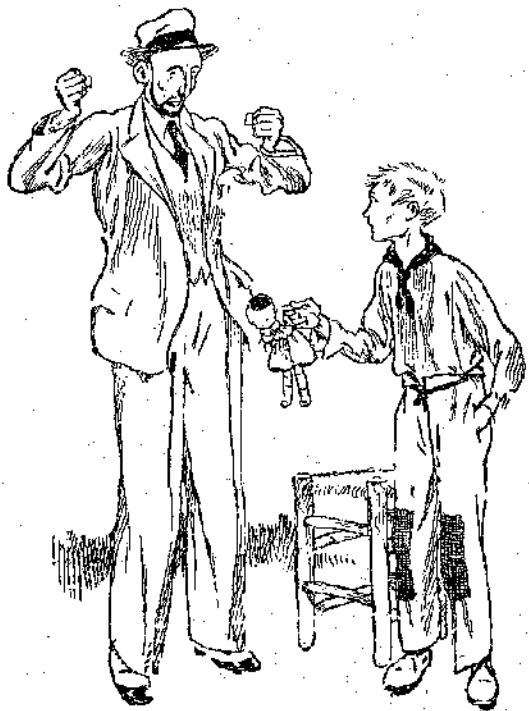
Γιά νά γίνη δεκτό στό ύπνωτήριο κάθε παιδί έπρεπε νά πληρώσει. Τό ποσό ήταν έλάχιστο και έδινε δικαίωμα, και σ' ένα μπάνιο. Κι' αν πρόσθετε κανείς και λίγες δεκάρες πάρα πάνω μπορούσε νά έχη και ένα πιάτο ζεστή σούπα.

Τό νυκτερινό αυτό άουλο ήταν σαν νά ποθμε ένα αγαθοεργό έδρυμα πού τό διηύθηναν άδελφές τού έλεύους, και φρόντιζαν όχι μόνον νά προσφέρουν μια στέγη στά παιδιά, αλλά και νά τά προσφιλάρουν από όλους τούς κινδύνους και έλες τίς περιπέτειες πού μπορούν νά τούς τύχουν, μόνα τους μέσα σέ μια μεγάλη πόλι.

Οί πελάτες τού άούλου ήταν οί περισσότεροι λουστράκια, μικροϋπάλληλοι, μαθητευόμενοι και μικροπωλητάι τού δρόμου. Υπήρχαν παιδιά πού έμεναν εκεί γιατί δέν είχαν κανένα στόν κόσμο, όπως ό Ριχάρδος. Άλλα πάλι έμεναν γιατί ήταν μακριά από τήν οικογένειά τους και είχαν έρθει στην πρωτεύουσα για νά εργασθουν. Πολλά από τά παιδιά αυτά κέρδιζαν τό φσιμί τους με τίμια εργασία. Άλλα όμως γύριζαν στους δρόμους και ζητιάνευαν στους διαβάτες για νά μαζέψουν τά λίγα παραδάκια πού τούς χρειάζονταν για νά

πληρώσουν τόν βραδυό τους ύπνο. Οί καλές άδελφές δέν τά άγνοούσαν όλα αυτά και θά προτιμούσαν νά μη σάχναζαν στό άουλο τά άτυπώτακτα και φιλόνεικα αυτά παιδιά. Έστόσο όμως τά δέχονταν όλα με τήν ίδια καλοσύνη και τούς φέρονταν με τήν ίδια μητρική σιγγή, και παρακαλούσαν μόνον νά τά φωτίσει ό Θεός και νά επηρεασθουν από τά καλά παραδείγματα πού έδλεπαν γύρω τους για νά διορθωθούν.

Άπό τά παιδιά ακριβώς αυτά λο-

«Μόλις είδε την κούκλα έβαλε τις φωνές!..»

γάριζε ό Ριχάρδος νά μαζέψη τίς πληροφορίες πού τού χρειάζονταν σχετικά με τό επεισόδιο τής οδοϋ 20ης Σεπτεμβρίου. Για νά μη προσδοθή διηγήθηκε χωρίς κανένα σχέδιο τήν ιστορία προτοϋ νά πένουν στό κρεβάτι, και με τρόπο ρώτησε ένα-δύο παιδιά. Δέν μπόρεσε όμως νά μάθη τίποτε. Έτοιμαζόταν νά πέσει νά κοιμηθώ, όταν ένα άλλο παιδί τόν πλησίασε και τόν ρώτησε :

— Για τί μιλούσες; Για εκείνους τούς δύο άνθρώπους πού δαρθήκανε για μια κούκλα;

— Ναι, γι' αυτούς. Τό διάβασα στην έφημερίδα.

— Μωρ' τί μου λές! Κάνει ή έφημερίδα λόγο γι' αυτό τό πράγμα;

Και νοιώθοντας ξαφνικά μεγάλο θαυμασμό κι' έκτίμηση για τά δύο παιδιά πού έλαβαν τήν τιμή νά γραφώ τ' όνομά τους στην έφημερίδα, ήρθε κοντά στό Ριχάρδο για νά τά διαβάσει και ό ίδιος με τά μάτια του!

— Καλέ τούς ξέρω και τούς δύο, ειπε όταν τελείωσε. Δέν κάθονται και πολύ μακριά από εδώ. Έξερεις εκείνο τό παλιό σπίτι, κάτω-κάτω στην οδό 20ης Σεπτεμβρίου. Με τή μεγάλη αύλη με τά δέντρα... Ο Φανέλλι είναι ένας ξανθούλης, άδύνατος, πού κοιτάσιναι λιγάκι. Νά τόν ιδώ κανείς λέει πως νά τού κάνη φοΰ! θά πέσει, κι' έστόσο τά κατάφερε νά τίς βρέξω τού άλλουνοϋ.

— Ποιός από τούς δύο είχε δικιο; ρώτησε ό Ριχάρδος.

— Ο Ίωσήφ, ποιός άλλος. Αύτός βρήκε τήν κούκλα. Ο Άλφρέδος κι' αυτός ήταν μαζί βέβαια, μα ή κούκλα ήταν δική του, άφοϋ αυτός τήν πρωτοείδε.

— Κι' ήταν ανάγκη νά έρθουν στά χέρια; Για μια κούκλα; Τι νά τήν κάνουνε;

— Ο Ίωσήφ έχει ένα κουκλοθέατρο. Γι' αυτό ίσως θά τήν χρειάζέταν τήν κούκλα. Έπειτα, έτσι είναι και τό σωστό. Βάλε, νά ποθμε, πως στό δρόμο είναι πεισμένο ένα χρυσό δαχτυλίδι και πως τό βλέπεις πρώτος εϋ. Είναι δικό σου, δέν είναι έτσι. Έμένα βέβαια θά μου κατοφανώ, μα δέν έχω τό δικαίωμα νά σοϋ τό πάρω τό δαχτυλίδι.

— Σόμφωνοι. Σωστά. Λοιπόν ποιός τήν πήρε στό τέλος τήν κούκλα;

— Ο Ίωσήφ. Τούδώσε τέτοιο ξύλο τού Άλφρέδου, πού στό τέλος τόν έκανε νά πώ έλεος. Βλέπεις καμιά φορά δέν φθάνει νά έχης δικιο, μα πρέπει νά τό δώσης και στόν άλλον νά τό καταλάβη.

Γέλασε με άναίδεια κι' έδειξε τή γροθιά του.

— Βέβαια, έτσι είναι, ειπε ό Ριχάρδος, έχοντας άλλοϋ τόν νοϋ του.

Γδύθηκε και γώηηκε βιαστικά κάτω από τά σκεπάσματά του, συχρατώντας με δυσκολία ένα χαμόγελο ίκανοποίησης. Είχε κατορθώσει νά μάθη αυτό πού ήθελε και άδριο ή κούκλα θά βρισκόταν στά χέρια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο Ριχάρδος κι' ή Άνναμπέλλα μπήκαν μέσα στην αύλη τού σπιτιου εκείνου τής 20ης Σεπτεμβρίου πού τούς είχε υποδείξει ό μικρός συγκάτοικος τού Ριχάρδου. Άν οί πληρο-

φορίες του ήταν σωστές, εκεί έπρεπε νά κατοική ή Ίωσήφ Φανέλλι.

Η ώρα ήταν δύο τό άπόγευμα κι' έκανε φοβερή ζέστη. Η αύλη ήταν έρημη. Μόνο ένας γέρος μπαλωματής καθισμένος σέ μια γωνιά, στόν Ισκιο, δούλευε σκυμμένος πάνω από τό τραπέζι του. Σ' αυτόν πήγε κοντά ό Ριχάρδος για νά τόν ρωτήσει πού κατοικούσε ό Φανέλλι.

Ο γέρος, πού δέν ήταν μονάχα μπαλωματής όλων τών κατοίκων τής αύλης, αλλά κι' ό θυρωρός τους, νά ποθμε, τούς έδειξε τήν πόρτα. Έστερα έπήρε ένα καρφάκι, πού κρατούσε ανάμεσα στά δόντια του και έανάρχησε πάλι νά χτυπάη δυνατά τό παπούτσι, πού κρατούσε.

Ο Ριχάρδος πήγε και χτύπησε διακριτικά τήν τζαμαϊτή πόρτα, πού ήταν μισκλειστή εξ αίτίας τής ζέστης. Η Άνναμπέλλα στάθηκε και τόν περίμενε λίγο παράμερα. Με τό χτύπημα, ένα αγοράκι, πού τή στιγμή εκείνη ήταν άπασχολημένο με μια κάθε άλλο παρά άνδρική εργασία, ξεσπίνιζε φασιλάκια, γύρισε τό κεφάλι του, χωρίς νά σταματήσει τή δουλειά του, και ρώτησε από μέσα από τήν πόρτα :

— Ποιός είναι; ρώτησε ό Ριχάρδος, πλησιάζοντας τό άνοιγμα τής πόρτας.

— Έμένα.
— Έρχεσαι έξω ένα λεπτό;
— Άμέσως.

Τό αγοράκι άνοιξε τήν πόρτα και βγήκε στην αύλη κοιτάζοντας.

— Τι με θέλεις;
— Θέλω νά σοϋ μιλήσω για μια δουλειά. Έλα νά σταθώμε εδώ.

Στήριξαν τίς πλάτες τους σ' ένα τοίχο πού είχε λίγη σκιά και ό Ριχάρδος άρχισε :

— Άκουσε, για τί πρόκειται. Θέλουμε νά ζητήσουμε από σενα μια χάρη, μια μεγάλη χάρη.

Έδειξε με τό δάχτυλό του τήν Άνναμπέλλα πού χαμογέλασε δειλά. Κι' έπολεμοχαρής μικρός πού είχε λάβει τίς τιμές τού αστυνομικού δελτίου για τήν μαεστρία πού είχε βάλει εντός μάχης τόν άντίπαλό του, γοητεύθηκε από τή χάρη αυτού τού χαμόγελου και άποκρίθηκε :

— Όχι μια χάρη, μα εκατό, αν περνάη από τό χέρι μου.

— Άκουσε λοιπόν, ειπε ό Ριχάρδος. Διάβασα στην έφημερίδα όσα έγραψε για τήν κούκλα πού βρήκες σ' αύλακι και πού εξ αίτίας τής δαρθήκατε με τόν άλλον τόν μικρό. Φυσικά είχες δικιο, μα και τήν είχες δει εϋ τήν κούκλα πρώτος. Έπειδή όμως έτυχε μια από αυτές τίς

μέρες, ή φιλενάδιτσα μου από κει, νά έχη χάσει τήν κούκλα τής, φαντάζεται ότι θά ήταν ή δική τής και ήθελε νά τής τήν έδινε πίσω. Φυσικά θά σοϋ δώσω μερικά φιλά για τά βρετίκια σου.

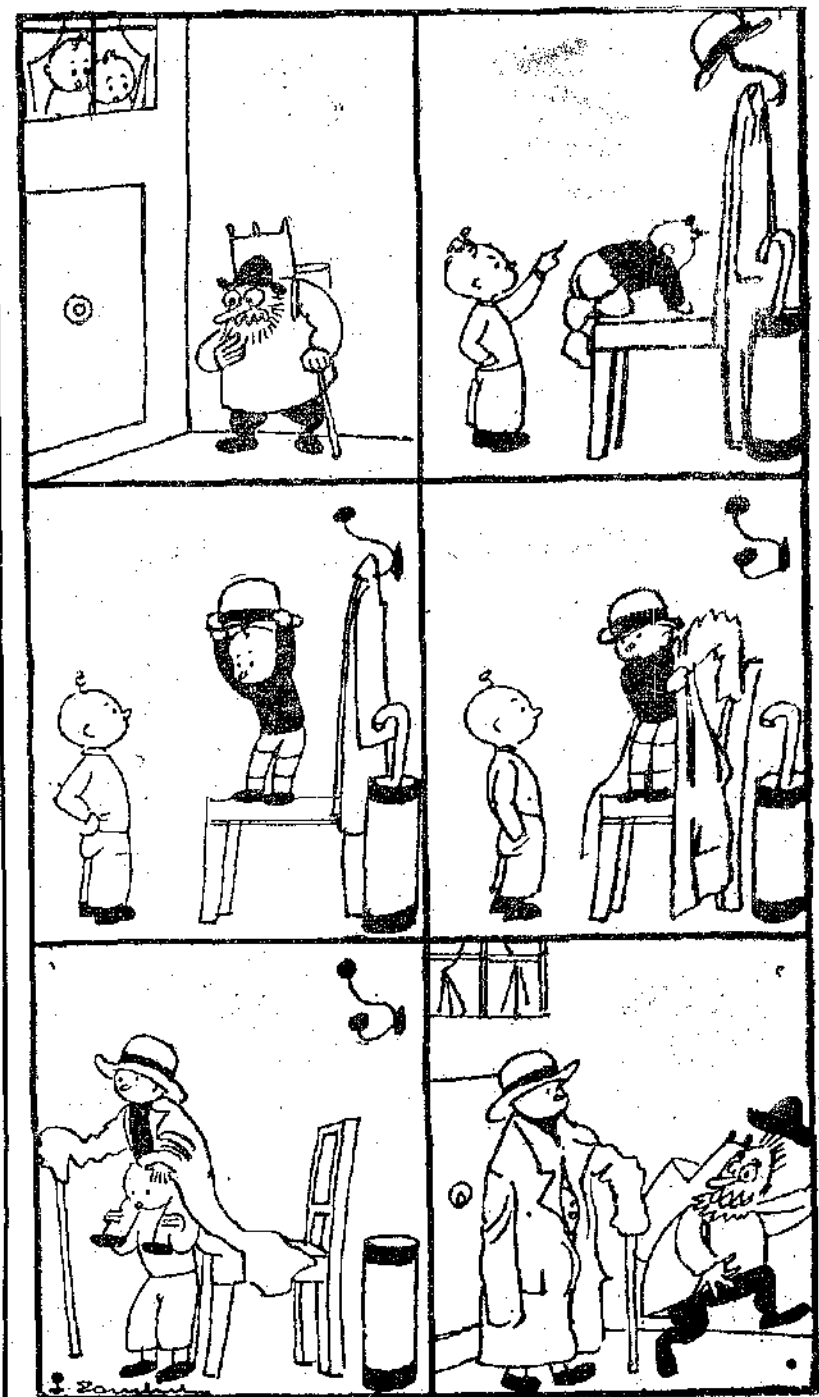
Ο Φανέλλι κούνησε τό κεφάλι του.

— Άν τήν είχα τήν κούκλα θά σάς τήν έδινα χωρίς νά γυρέσω τίποτε από σας, μα δέν τήν έχω πιά.

— Γιατί δέν τήν έχεις; Γι' τήν έκανες; ρώτησαν μαζί ό Ριχάρδος κι' ή Άνναμπέλλα.

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ

Άστεια ιστορία σέ 6 εικόνες χωρίς λόγια.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Λουλούδια μυρωμένα και μυριόχρωμα
Τού κόσμου στόλισμα μικρά λουλούδια
Μικρές ζωώδεις κού βουκα μυρμηγκία
Και σβύνετε σάν τα παλιά τραγούδια.

Σεις είστε στη ζωή γλυκός μας σύν-
τροφος
Φίλος άχώριστος εις την χαρά μας
Στὸ θάνατο δλόδρσα σκορπίζετε
Γλυκεία άνοιούφισι εις την καρδιά μας.

Κατάλευκα στολίζετε παρθενικά
Που μοιάζουν σάν ρόδα άνθισμένα
Κεφάλια και δλόγωρα τὸ μύρο σας
Σκορπίτε, ὦ λούλουδα άγαπημένα

Άπο τὸ υπερήφανο τριαντάφυλλο
Άπ' τὸν πανσέ, τὴν δημοφῆ γαρδένια
Ός τῶν άγρῶν τὰ μύρια άγριολούλουδα
Με τὴν θεωρία τὴν τριανταφυλλένια,

Σάν πείστε σέ χέρια μέσα άγγελικά
Γέλιο κρινῶν και χαρά σκορπίστε
Και τρυφερά σᾶς έρωτοῦν δειλά-δειλά
Άν τάχα ποῦν και δὴν τὰ άγυπιάτε.

Λευκὴ Καμέλια [Γ]

Ο ΧΑΛΒΑΣ

Έφαγα ταῦτιά της άδελφῆς μου κεί-
νῃ τὴν μέρα, γιὰ τὴν καταφέρει να
πάμε νάγοράσουμε «χαλάουα» ποῦ ἴ-
ταν χαλβάς, σκληρός με άμύδαλα.

Εἶχα δὲ μίαν φίλην μου ποῦ έτρωγε,
και άφοῦ εἶχαμε μοιρασθεῖ τὸ γλυκό,
ποῦ ἴταν πραγματικά θαυμασίω, έπέ-
μενα νάγοράσω και εἶγώ.

Πάμε και πάμε, λοιπὸν τὴν κατάφε-
ρα, και σέ λίγο νάμασθε στὸ πρώτο ζα-
χαροπλαστείο.

Μπαίνουμε, και με εὐχαριστημένο
ἔφος, λέμε ὀρθά κοφτά:
— Θέλουμε χαλβά
— Χάντεστερ (άμέσως) άπαντὰ ὁ ά-
ράπη.

Και εὐχαριστημένος, κατεβάζει τὸ
συνθισμένο χαλβά, με ὅμως ἓνα κομ-
μάτι, άπειλόνας με τὴν μαχαίρα του,
να κόψη τὸλόχιστο τὸ μισό.

Μπᾶ, τρώμαζε. Ὁ άράπης χωρὶς
καθόλου να ρωτήσει, βῆθιζε κλόας τὸ
μαχαίρι του.
— Ὁχι, ὄχι, φωνάζουμε, δὲν θέλουμε
ἀπ' αὐτόν, ἀπ' τὸν άλλον ποῦ εἶχε ά-
μύδαλα.

— Έ, και δὲ σᾶς δίνω και εἶγώ με ά-
μύδαλα;
— Ναί με θέλουμε νᾶναι και σκλη-
ρός, νᾶναι ἔτσι, κ' ἔτσι, τοῦ ξαναλέμε
περιγράφοντας τον. Δὲ ξέρω άν κατέ-
λαβε πολλά πράγματα ἀπ' τὴν περι-
γραφή μας, πάντως μᾶς... παρέπεμψε
στὸ άντικεινὸν ζαχαροπλαστείο:

— Νά, ἐκεῖ να πάτε.
Παίθουμε τὸ δρόμο και φθάνουμε στὸ
άλλο μαγαζί.

— Δός μας χαλβά, διατάζουμε.
— Άμέσως.
Ὁ άνθρωπος άνέρβηκε σ' ἓνα σκαμνί,
και άποῦ μάταια προσπάθησε να κα-
τεβάσῃ ἀπὸ ἓνα γυάλινο ντουλάπι, κάτι
τυλιγμένο σὲ χρυσό, φώναξε τὸν βοή-
θὸ του φωνάοντας και ξεφυσώντας κα-
τόρθωσαν να κατεβάσουν ἓνα μεγάλο
δέμα.
— Να δῆς ποῦ εἶναι ὁ χαλβάς μας, βιά-
σθηκα να προφητέψω. Εἶμαι βέβαιη.
Μά κείνη τῆ στιγμῆ εἶδα νάνοῦγεται
τὸ πιάτο, και να παρουσιάζεται ὁ χαλ-
βάς τοῦ άλλου μαγαζιῶ, με άμύ-
δαλα.
— Εμεῖνα μ' άνοιχτὸ τὸ στόμα.
— Εἶδες τί έβγαλε; ρώτησα τὴν ά-
δελφή μου. Τί θὸ κάνουμε τώρα;
— Ξέρω κ' εἶγώ; Έκανε ἐκείνη ποῦ
εἶχε άνοιξει τόσο δά τὸ μάτι της.
— Πέσ' του, πὸς δὲ θέλουμε.
— Μπᾶ, φοβάμαι. Δὲ βλέπετε πὸς
κοιτά;

Βρισκόμαστε σ' άμχανία. Άν ά-
γοράζαμε ἀπ' αὐτόν, δὲν θάχαμε χῆ-
μα γιὰ να πάρομε ἀπ' τὸν άλλον.
Άν πάλι δὲν άγοράζαμε, φοβούμαστε
να ξεμυτίσουμε ἀπὸ καί.

— Να μᾶς συγχωρεῖς, σκέφτηκα τότε
να τραυλίση ἡ άδελφή μου. Εμεῖς ζη-
τούμε ἀπ' τὸν άσπρο τὸν χαλβά...
Ὁ άράπης σάν εἶδε πὸς δὲν εἶχαμε
σκοπὸ νάγοράσουμε ἀπ' τὸν χαλβά του,
άγριεψε: Σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά,
και ξεφώνισε:

— Δὲν εἶχω, δὲν εἶχω!
Τὸ βάλαμε στὰ πόδια, και δὲ σταμα-
τήσαμε παρα ὡς εἶδαμε πὸς εἶμασθε
στὸ δρόμο τοῦ σπιτιῶ.

Ἡ άδελφή μου τρωθὸς ἴσια στήν
πόρτα, και εἶγώ λυπημένη τὴν άκολου-
θοῦσα.
Πᾶει πιά, σκεφτόμουν, ὁ χαλβάς μου...
Και πὸς τὸν ἠδελα...

Μά ξαφνικά κάτι θυμῆθηκα. Νά ἐκεῖ
σὴ γωνία ἴταν ἓνα ζαχαροπλαστείο.
Νά μή τὸ σκεφτῶ πρῶτύτερα... Και
παρουσιάζοντας τὴν άδελφή μου, ποῦ σί-
γοιρα δά μ' εμπόδιζε, έτρεξα στὸ μα-
γαζί λαχανιασμένη ζητήσια να μου δώ-
σουν τὸ χαλβά μου.

Δὲν εἶχα ὄμοι; καμιά δὲσρη να τὴν
ξαναπαῦω, γι' αὐτὸ παρ' ἄλη τῆ δια-
βεβαίωση τοῦ άράπη-έννοια σου εἶναι
ὁ χαλβάς ποῦ γυρεύεις-δενικνα να τὸν
δῶ χωρὶς να τὸν κουνήσωμ.

Σὲ λίγο έβγαζε τὸ κεφάλι μου ἀπο-
γοητευμένη: ἴταν ὁ ἴδιος παλιοχαλ-
βάς τῶν άλλων μαγαζιῶν.
— Έ, δὲν εἶναι αὐτός; ρώτησε ὁ ά-
ράπης ποῦ περιμένει.

— Ὁχι, δὲν εἶναι... Και τοῦ έξήγη-
σα πὸς ἴταν ὁ χαλβάς ποῦ γύρευνα.
— Αί ἔκανε, εἶπὸν δὲς «χαλάουα»...
και εἶπε μιά λέξη-τόνομα τοῦ χαλβά
βέβαια—ποῦ δὲν πολυκατάλαβα.
Δὲν θεώρησα καλὸ να μάθω αὐτὸ τὸ

ὄνομα, και άφοῦ χαιρέτησα τὸν καλὸ
άνθρωπο βγήκα έξω και καίταξα γύρω
μου: Κανένα ζαχαροπλαστείο. Άντίο
λοιπὸν, χαλβά μου.
Έκανα να προχωρήσω, ἀλλὰ μετό-
νοιασα. Καλὸ θάταν σκέφθηκα να ἡ-
ξερᾶ πὸς τὸν λένε αὐτόν τὸν χαλβά.
Άν βγῶ αὐριο, θά τὸν βρῶ πιδ ευκο-
λα, λέγοντας τόνομά του.
Και γύρισα πίσω.
Ὁ άράπης στεκόταν στήν πόρτα και
γελοῦσε, ἔτσι ποῦ ξεχώριζαν ζωητομέ-
να τὰ κάτασπρα δόντια του, ἀπ' τὰ
μαῦρα και χοντρά χείλια του.
— Σέ παρακαλῶ, τὸν ρώτησα, «έσομαι
εἰ;» (πὸς τὸν λένε);
Θάταν αδύνατο να περιγράψω τὸν
μορφασμὸ του, ἓνα μορφασμὸ χαρός,
άπορίας...

Χαμογέλασε, έξυος λίγο τὸ κεφάλι
του, και με καμάρι εἶπε: Άχμετ.
Πρὶν προφθάσω να καταλάβω καλὰ-
καλὰ—τί τὸν χαλβά τὸ λέγαν Άχμετ;
— έννοιωσα ἓνα χέρι να με τραβᾶ, και
συγχρόνως τὴν φωνὴ της άδελφῆς μου,
ποῦ εἶχε έρθεῖ ἀπὸ πίσω μου, και εἶχε
καρτακολλοῦσῃ τὴ συζήτηση:

— Έλα, και τὴν έκανεσε τῆ γυναίκα
σου, ποῦ εἶπε γελάοντας.
— Γιατί, τί έγινε;
— Μά δὲν καταλάβεις; Άντι να ρω-
τήσης πὸς λένε τὸν χαλβά, ρώτησεσε
πὸς λένε τὸν άράπη. Άχμετ τὸν λέν
τὸν άνθρωπο. Νά ποῦ τὸ μάθαμε...

Α, ὡστε δὲν ἴταν Άχμετ ὁ χαλβάς;
Τόβαρα στὰ πόδια, και με τὴ σειρὰ
μου τώρα άρχισα να γελοῦ και εἶγώ...
Βασίλισσα Νωφερίτι [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νῆκος: Στὴ Γεωγραφία μάθαμε πὸς
τὸ φεγγάρι δὲν εἶχει δικὸ του φῶς, μα
φωτίζεται ἀπ' τὸν ἥλιο.
Τάνης: Άμ' και πὸς γίνεται αὐτὸ,
άφοῦ τὴν νύχτα ποῦ φέγγει τὸ φεγγάρι
ὁ ἥλιος εἶχει βασιλεύσει;

Δοξασιμένο Άκρωτήρι

— Πὸς μπορεῖς να καταλάβῃς, Μα-
ρία, τὴν ἡλικία μῆς γαλοπούλας;
— Άπὸ τὰ δόντια.
— Μα οἱ γαλοπούλας δὲν εἰχουν δόν-
τια.
— Ναί, μα εἶχω εἶγώ.
(Παλιό)

— Μαμάκα, δόμου τλεις καλαμέλ-
λες.
— Να πῆς «τρεῖς» και ὄχι «τλεις».
Λοιπὸν, πὸςεσε θέλεις;
— Πέντε.

Κατάσκοπος 33

ΒΛΑΝΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τὴν 11 Ιανουαρίου 1938

ΤΗΝ περασμένη Κυριακή, 9 Ια-
νουαρίου, στὸ ναὸ τῆς Μητροπό-
λεως Αθηνῶν, εὐλογήθησαν ἀπὸ
τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο
Χρυσόστομο οἱ γάμοι τῆς Α. Β. Υ.
τοῦ πρίγκιπος- διαδόχου τῆς Ἑλλά-
δος Παύλου με τὴν Α. Β. Υ. τὴν
πριγκίπισσα τοῦ Άννοβέρου Φρει-
δερίκη Λουίζαν Θύραν Μαργαρί-
ταν Σοφίαν Ὀλγον Βικτωρίαν
Χρήστου. Παρακαλῶ τὸν παντοδύ-
ναμο Θεὸ να εἶναι τρισυτυχισμένη
ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τῶν ὑψηλῶν νεονύμ-
φων. Άς Τὸν παρακάλεσον και τὰ
παιδιά μου, τάπανταχοῦ Διαπλασό-
πουλα. Γιὰ τὴν ἐπίδοξῃ Βασίλισσά
μας γράφει σήμερα ὁ κ. Φαῖδων.
Γιὰ τὸν διάδοχο Παῦλο ὡς θυμη-
θοῦμε πὸς ὑπῆρξε κ' αὐτός Δια-
πλασόπουλο.

Ἡ μετακίνηση τῶν φυλῶν, *Μελέαργε*,
στὸς προϊστορικούς χρόνους, γίνεταν βέ-
βαια κ' ἀπὸ ἔνστικτο, ἀλλὰ και μετὰ σκέ-
ψῃ και με συνείδηση. Ζητώντας τὸ καλὸ-
τερο, ἐπέστλιναν κατ' ἑξῆς και προσκό-
πησαν, ποῦ γόργιζαν καὶ τις πληροποροῦσαν.
Ένωσεῖται πὸς οἱ προϊστορικοὶ αὐτοῖ δὲν ἐ-
κοιτάζαν μόνο αν ὁ τόπος ἴταν κατάλλη-
λος γιὰ διαμονή, παρα κ' αν οἱ κάτοικοί
του—διαν εἶχε—μποροῦσαν να νικηθοῦν
και να ἐκτριποθοῦν, εὐκόλοα. Ὁχι, ὁ πατέρας
σου δὲν ἤθελε ἀκούμη.

Κ' εἶγώ χαίρω πολὺ, *Λευκὴ Καμέλια*,
ποῦ εἶγες και συνδρομήτρια ἔστερ ἀπὸ
τόσο χρόνια ποῦ με διαβάζεις. Καλὰ εἶπες
τῆς μαμάς πὸς δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὰ παι-
διά μου, και να ποῦ ἔλαβες και οἰ τὸ
πρῶτο φυλλάδιο τὴν ἡμερα ποῦ τὸ ἔλαβαν
ἄλο κ' εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδῶνυ-
μου σου. Μὸ ἄρεσε κ' αὐτὸ ποῦ λές, πὸς
«συμμεθεσθήκατε με τὴν άδελφή σου ὅπως
ὁ Άντωνίος με τὸν Ὀκτάβιο» και τὸ δια-
βάσεσε πρῶτῃ σὰ μεγαλύτερη. «Δοκουμέν-
το»—γαλλ. document—λέγεται κάθε αὐ-
θενικὸ, ἐπίσημο έγγραφο, ποῦ μαρτυρεῖ,
ἐπιβεθετεύει κ' ἐπικυρώνει ἓνα πρᾶγμα.
Τὰ δοκουμέντα τῆς ἱστορίας π.χ. εἶναι οἱ
ἐπιγραφές, τὰ φηρίματα, οἱ ἐπιστολές, οἱ
λόγοι τῶν πολιτικῶν τῆς εποχῆς, τὰ κείμε-
να τῶν κλασιότερων ἱστορικῶν, χρονογρά-
φων κλπ. ποῦ ὁ συγγραφεὺς ταναφέρει ἡ τὰ
παράθετε, γιὰ νάμασε βέβαιη πὸς λέει
τὴν ἀλήθεια κ' ἂν πράγματα φανταστικά.
Τῆ λέξη τῆ μετχριστιζόμαστε συχνὰ και
σὴν κοινῇ ὁμιλία λάθαινομε π. χ. ἓνα
σπουδαῖο γράμμα και λέμε: «Θὸ τὸ φυ-
λλῶν αὐτὸ εἶναι νουομιμένο». Ἑλλη-
νικὰ λέγεται «μαρτύριον» ἡ «πιστιτήριο».
Κ' ἐξυπνοθεταί έγγραφοι, γραπτόν,
δν και τὸ δοκουμέντο μπορεῖ να εἶναι
και μὰ εἰκόνα ἡ ἐν' άνάγλυφο, ἓνα άγαλ-
μα κτλ.

Μά και τὸ δικὸ σοῦ γράμμα, *Μαγεμέ-
νη Βασίλοπούλα*, ἴταν «πολὸ ὠρτια γραμ-
μένο» κ' ἀκριθεῖς γιὰτι ἀφίρσε κατὰ μέ-
ρος «ὄλα ἐκείνα» και καθῆρσε να μὸς γρά-
φω με τὴν καρδιά σου, χωρὶς να προσπα-
θῆς να κἀνης style. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ λόγια. Ἄλλὰ γιὰτι δὲν παρακαλοῦ-

θεῖς πιά τὰ μυθιοτορήματα; Δὲν σοῦ ἀρέ-
σουν, ἡ ἀφίρσε να τὰ διαβῆσε ἀμα τε-
λεκόσουν; Αὐτὸ θά εἶναι, ὁποθεῖοι, γιὰτι
κ' ἄλλοι δὲν εἰχουν τὴν ὑπομονὴ να δια-
βάσουν συνέχ τις.

Νά σοῦ πᾶ, *Άνδαλοῦσα*, ἡ μεγάλη σου
ἀγίψη γιὰ τὰ γλυκά δὲν εἶναι ἀξιοκατά-
κριτη, ὄχι μόνο γιὰτι τὰ περισσότερα παι-
διά—και τὰ μεγάλα σάν και ἀένα—τρελ-
λαίνονται γι' αὐτὰ, ἀλλὰ και γιὰτι εἶσε
ἔφρισε κλόλα να τὰ φτιάνης. Ἄ, εἶναι σπου-
δαῖο αὖ ὁ να μιν τρῶσε μόνο, ἀλλὰ να
τρῶσε ἀπὸ ἀένα κ' ἄλλοι. Λοιπὸν; ἔ-
φτασαν αὐτὰ ποῦ ἔκαμας γιὰ τὰ Χριστού-
γεννα, ἡ... τὰ ἔπραγσε ὄλα και χρεστά-
σθηκα να κἀνης κ' ἔλλα γιὰ τὴν Πρωτο-
χρονιά; Αὐτὸ θά μὸς τὸ πῆς στὸ ἐρχόμε-
νο γράμμα σου.

Ξενιτεμένο Πειραιωτάτι, με χαρὰ
ἔλαθα γράμμα σου ἔστερ ἀπὸ... ταμπα-
λιά τεσσάρων μηνῶν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
«ἀνανέωση» τοῦ συμβολαῖο σου ἀγάπης—
τί ὠρτια ἔκφραση! Ἐἴχοναι με τὸ νέο
χρόνο κάθε προκοπή στὸ Ἑλλογο εἰς.
Καλὰ σοῦ λέει ἡ θεα σου, ἡ καλιά μου
Πολύχρονος Χρυσαλλίς, νάφρησε κατὰ
μέρος τις ἀποκαλώφεις—ἀγνωστεσε σιδὸν
καρὸ της—και να κοιτάξης καλότερα να
διακροῖςε στωῖς ἀκατανυσιόμους.

Πολὸ εὐχάριστο αὐτὸ, *Λυσερῆ*. Ὄστε
θα μείνης εἶμ ὄς να τελεώσης τὸ Γυμνά-
σιο και κατόπι θα πᾶς στὸ Πανεπιστήμιο
να σπουδάσης Φιλολογία. Πολλὰ χρόνια λοι-
πὸν θα σ' εἶχω κοντά μου. Δὲν ξερω ὅμως
αν αὐτὸ σοῦ ἀρέσει και ἀένα, τῶρα τουλά-
χιστο στήν ἀρχῆ. Ἄς εἶναι, ἡ τὸ συνε-
θισε και ἡ σοῦ ἀρεσῃ. Ἐγὼ σοῦ εἶχο
μαί κάθε προκοπή. Μά χαρὰ μάθαμε και
τὴν εὐδοκίμηση τῆς ἀδελφῆς σου στὸ θέα-
τρο Κοκοπούλη. Πολλοὺς χαιρέτισατεσε.

Μάρτε Ἱ. Παναγόπουλε, έκαμας καλὰ
ποῦ μὸς τὸ εἴραφες, ἀλλὰ δὲν πισταῖο
να πρόκειται περὶ λογοκλοπίας. Ἰαωσ στὸ
χειρόγραφο τὸ—ποῦ δυστυχῶς δὲν τὸ εἶχα
πιά—ὁ Στέφανος τῆς ὁδῆς, να εσημεῖωσε
«παρᾶφρασε», ἡ «διασκευῆ», ἡ «μμερσις»
κ' ὁ τυπογράφος να τὸ παρέλειψε. Δὲν
ἀμφιβάλλω βέβαια, ἀφοῦ ἔσοις μετὰ
τὴν ὑπογραφή σου, πὸς τὸ κομμάτι εἶναι
μᾶλλον ἡ ἴητος πιστῆ μεταφρασε ἀπὸ τὸ
βιβλίο αὐτὸ τοῦ Άνωτάθ Φράνκ; ἀλλὰ πάν-
τως κᾶτι λάθος θα εἶνε, γιὰτι δὲν θεωρῶ
τὸν Σ. τ. Δ. ἱκανὸ να μὸς σταλή; ξένο
ἔργο γιὰ δικὸ του

Ναί, *Σίφωνα*, εἶναι τρία χρόνια τῶρα
ποῦ με διαβάζεις και λυθαίνεις μέρος στήν
κίνησή μου. Πὸσα θέλεις να εὐχηθῶ—σὲ
ἀένα και σὲ μένα—να γίνουν; Πολλά!
Γιὰτι εἶχω τὴν ἰδέα πὸς ὄσο περισσότερο
διατηρεῖ κανένας τὴν παιδικὴ του ψυχῆ
και τὴν παιδικὴ του διάθεση, τόσο πιδ
καρδιοσιμένος και πιδ εὐτυχισμένος εἶναι.
Σ' εὐχαριστῶ πολὺ και τὸ νέο συνδρομητῆ
ποῦ μὸς έστειλες. Ναί, ἤρθε, γράφτηκα
ποῦ δὸν πάρασο στὸ εἰσοτήνωμά σου. Έλα-
θα ὄσο μὸς έστειλες και περιμένω.

Ἀλήθεια, *Νίηης Στέφανε*, πολὺν καιρὸ
εἶχες να μὸς γράφῃς, ἀλλὰ με ἀποζήμιω-
σε τὸ ὠραιο αὐτὸ γράμμα ποῦ σοῦ ὑπαγό-
ρησε «τὸ φιλότιμο». Εὐχαριστῶ γιὰ ὄλα,
σ' εὐχαριστεῖται κ' ὁ κ. Φαῖδων. Μένειψες
καλὰ γιὰτι ἀργῶν και θόργησον ἀκόμα
τὰ βιβλία τοῦ Μάρτη; ἔγιναν πάρα πολλές
ἀνανεώσεσε κ' ἔγγραφεῖς ὄς τις 15 Δεκεμ-
βρίου, και γιὰ να γραφτοῦν, παραβλήθοῦν,
να χωρισθοῖν και να σταλοῦν ἐκει-πέρα
τόστεσε διευθενοσεσε, χρεαίεεται ἔργασια και
καιρός.

Και σὸ, *Καστρινῆ*, μπαίνεις τῶρα στόν
τρίτο χρόνο κ' ἰδες τί λέω παραπάνω στὸ
Σίφωνα. Σ' ὄλ' αὐτὰ τὰ μέρη εἶχω συν-

δρομητές. Κ' αν θέλης ἀνταλλαγῆς μαζὶ
τους κ' ἀλληλογραφῆ, δὲν εἶχες παρα
να δημοσιεύσης, μιὰ Μικρῆ Ἄγγελια. Γιὰ
να ὀρίζε τὰ μέρη, ἡ καταλάζιουν πὸς
ἐνδιαφέροσε ἰδιαίτερωσε γι' αὐτὰ.

Σ' άλλους δὲν εἶχω σήμερα τῆπον νάπαν-
τήσω. Πολλὰ γράμματα τὰ φύλαξα γιὰ τὸ
ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδὸνυμο δὲν ἔγκρινεται, οὔτε ἀνα-
νεῖται, αν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
ὄρ. 10.— Τὰ ἔγκρινόμενα ἡ ἄνευόμενα ἴσχυοῦν
ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὄσα συνοδεύονται ἀπὸ
ἑπώνυμον ἀε ἔγῃρια, και ἕα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια:

Νέα Ψευδώνυμα: Ρινηντίν, ἀ.
(NB 11!). Ἴστορικῆ Βασίλισσα, κ. (ΕΤ).
Σίφωυ Τέρπλη, κ. (...) Ἀσχεῖται Γιούγκ,
κ. (Χ). Ἐξερσυνητής, ἀ. (Α; β; Γ);
Μαχαβαράτι, κ. [ΞΠ].
Άνανεώσεσε Ψευδώνυμοι: Άντυ
Κόγια, κ. Καστρινῆ, κ. Κοκκινοπότερο,
ἀ. Ὀλυμπιονίκης, κ. Μενεξές, κ. Ξενι-
τεμένο Πειραιωτάτι, ἀ. Γαλαζιάτι, ἀ.
Έντελβάτις, κ. Κατάσκοπος 33, ἀ. Μυ-
ρέλλα, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

28ο Δελτίο Εισφορῶν

Άπο προηγούμενες εισφορές ὄρ. 4, 136	
Άντυ Κόγια	40
Λίνα Α. Καλοῦση	50
Χονδροῦφαλος	10
Κορσῶφι	10
Σπίτες	10
Μενεξές	50

Τὸ δλον μέχρι 19 Ιανουαρίου: ὄρ. 4, 306

Ἡ Διόπλοσε ἀσπαζέται τοῖς φίλους
της Ἠρηθῆδα αὐτῶ, καθὸς θα εἶδες, σοῦ
ἐνέκρινα' χαῖρω πολὺ γιὰ τὴ γνωσίμα'
ποῦ μὸς ἔρσε τὸ ποιητικὸ σου γραμμα-
τάκι κ' ἐπέψῃς να μὸς γράφωσ συχνά'
Ἰδραϊκὸν Κῆμα (φαντάζομαι τὴ ὠρτια
ποῦ πάρασε τις γιορτές στήν Ἰδρα, κον-
τὰ στὴ θεῖά σου' χαιρέτισατεσε ἀπ' ὄλους)
Πυργιατικό Μελανούρα (σοῦ τὸ ἐνέκρινα
μετὰ χαρᾶς γράφε μου') *Μισερὸν Σπο-
σευτήν* (μά ἴταν καιρῶς, ἀφοῦ εἶσαι ὀχτὸ
χρόνια συνδρομητῆς μου' ἀλλὰ κάλλιο ἀρ-
γὰ παρα ποτὲ' θα εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ
ψευδῶνυμου σου ὁ Ὄδηγός τιμάται ὄρ. 6-
περιμένω) *Μελιστάλαχιν* (ὠραιο τὸ ὄ-
νειρο σου και πολὺ ὠρτια γραμμένο' εἶ-
χαριστῶ και περιμένω) *Παράξηνη Μι-
κροῦδαν και Ἀροσαῦλαν* (φαντάσθηκα τὴ
χαριτωμένη σεσε εἰκόνα δταν καθόσεσε
με τὸ φυλλάδιο μου μπροστά σας και μι-
λοῦσατε γιὰ μένα' και τὴ χαριτωμένο γραμ-
ματάκι βγήκε ἀπ' αὐτήν! λυσόχατο ἔ-
στειλα') *Ντέτεκτιβ-Φάντασμα* (δὲν πει-
ράζει, ἀφοῦ μὸς ὑπόχεσαι να μὸς γρά-
φωσ τῶρα συχνά' στὸ γράφειο μου μπορεῖς
νᾶρχεσαι δταν θέλης περτιτὸ να σοῦ πᾶ
πόσο μ' εὐχαριστεσε τὸ γράμμα σου) *Κα-
τάσκοπον 33* (καλὰ σχεδιασμένη ἡ ἴστο-
ρία χωρὶς λόγια' ἀλλὰ γιὰτι εἶναι ἀ-
στεία; εἶγὼ δὲν τὴ βρήκα τόσο τὸ λά-
θος τῶν ἑλληνῶν σου διορθώθηκα) *Ξαν-
θῆν Ἰδραιοπούλαν* (θα εἶδες τὴν ἔγ-
κριση' χαῖρω πολὺ περᾶσεσε τόσο καιτὸ τις
γιορτές ἀσπαζόμαι και τὸ *Μαῦρο Δια-
μάντι*) *Ἴστορικῆ Βασίλισσα* (χαῖρω
πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου' θα εἶδες τὴν
έγκριση τοῦ ψευδῶνυμου σου' έστειλα τὸ
35 φυλλάδιο γράφε μου) *Κυριατζοῦσαν*
Κυανόλευκον (κ' εἶγὼ εὐχαριστήθηκα πολ-
λὸ ποῦ ἤθελες στὸ γραφείο μου' παρήγενο
μὸς φάνηκε αὐτὸ ποῦ μὸς γράφεσε γιὰ τὴ
συμμαθητρία σου' πὸς μπορεῖ να ἴταν
συνδρομητρία και να μῆν τις έστειλα τὸ

φυλλάδια ; κι' αν είχε γίνει κανένα λάθος στη διεύθυνσή της, δεν θα μου έγραφε να το πατέρας σου, βλέποντας τους καλαύς σου βαθμούς, σου έδωσε την άδεια να μπής και στην κίνηση το φευδώνυμο σου το "ένερνα" γράφε μου) Φ. **Άγγραύπουλου** (επειτα 4 θεομήδας λυσόχαρτο) **Αριστέαν Ταμπακοπούλου** (θα το λάβης, μην ανυπομονήσ) **Μπουμπουλίαν** (ευχαριστώ πολύ για τα καλά λόγια και τις εύχες· ελπίζω να είναι πολύ καλοί οι βαθμοί του διμηνου και περιμένα να μου τους γράψης να χαρώ) **Αδάην Σταύρον** (επειτα 4 νέου) **Ολυμπιονίκην** (πολύ μ' ευχαρίστησε το γράμμα σου· έξετάσα' η 'Αγγαλινα σου κάνει δρ. 12,50, έπειτα 10 ώστε όρασεις δρ. 2,50) **Αρχικατάσκοπον 22** (συμμορφόθρηκα η 'Αγγελια κάνει δρ. 9,60, έπειτα 7, άρα όρασεις δρ. 2,60) **Χοντροκέφαλον** (επειτα 4 **Εύάγγελον Γ. Παπανδρινοῦ** (έλαβα, ευχαριστώ· φευδώνυμο να μου στείλεις άλλο, γιατί αυτό που προτείνης δεν είν' έλευθερο) **Νηοιάτιον Θεόλλιν** (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέρνα' ευχαριστώ) **Φρόσαν** και **Άρτεμιν Δρακονταειδή** (ευχαριστώ για όλα) **Φαίδραν** (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα· περιμένα να μου γράψη κι' η νέα μου φίλη πως έπειτα άγγελίες πρό 4 μηνών και δεν έδημοσιεύθηκαν ; έχάθησαν λοιπόν τα γράμματα με τα χρήματα που θα είχαν μέσα ;) **Ελένην Τσαγγαράνη**, **Μίαν Παπασπυρίου** κτλ. κτλ.
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 5 **Γανουαρίου** θάπαντήσω στο έρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 234ου Διαγωνισμού Αδων. Αι όδεις του φυλλάδιου τούτου δεικται μέχρι της 16. Μαρτίου

79. Συλλαβόγραφος

Μόριο, έρθο, κάποια νότα, Τέλος έπιόρημα· άριθμητικό, Κάνουνε -κι' όποιον θέλεις ρώτα— Άνδροί βασιλέα δημοικό.
Μικρά Καλλιτέχνις

80. Στοιχειόγραφος

Πίστη· δάκρυ· δέν έχει Και να μην πιστή ή προσέχη...
"Εν' όμφα άκόμα βάνεις ;
"Ε, σίγουρα δεν πάννεται !

81. Στοιχειόγραφος—Μεταγραμματισμός

Τους Όλυμπίους θεούς μεθούσε, Μ' αν τοῦ άποκόψης ένα γράμμα Και κάποιον άλλο δεν άλλάξης,
"Ηρωα στην Τροία πού πολεμούσε
—Κι' η γενναίότης του άλλο πράγμα !—
"Από τον τάφο θα φωνάξης,
Χοντροκέφαλος

82. Τονόγραφος

Τά παραθύρια τά ψηλά Την παρουσιάζουν τί' όρατα ! Μ' αέθρανα ό τόνος της κυλά Και γίνεται "Άρτεμια η Ρέα.
Βασιλίσα Νεφερίτι

83. Ζήτη

+	+	+	+	+	+	+
*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*
+	+	+	+	+	+	+

"Οριζοντίως, σταυροί και άστερίσκοι, κατά σειράν· Λατινός ποιητής, ζώον φορητόν, τεράχιον, ύψος έκτασις, μεγάλη θεά, όρχαος έλλην ποιητής, άλλος όρχαος ποιητής.
Οι σταυροί· διαγωνίως, έκ των κάτω, θαλασσιών έδωδιμον.
Δοξαμένο Νησι

- 84. Κρυπτογραφικόν**
123456278 = Νήσος.
252321 = 'Αρχ. βασιλεύς.
38741 = Διάδοταις.
465641 = Όρα του ήμερονυκτίου.
526341 = Ηροτόρημα.
681141 = 'Αρχ. βασιλεύς.
741341 = Το παύ
862 = Θεά.

85-87. Αφελέεις Έρωτήσεις

- 1.—Γιατί μας φέρονει τα γράμματα ό τυχιόρομος ;
- 2.—Πότε ό άνθρωπος δεν φοβάται πια να πεθάνη ;
- 3.—Πόσα κάνουν πέντε πέντε κι' ένα ;

Αιώνιος Θεόλλος

88. Τριπλή Ακροστιχίς
Τάρχικα των κάτωδη ζητουμένων λέξεων αποτελούν νεοέλληνα ποιητήν, το δεύτερα γράμματα ιστορικών ποταμών της Ελλάδος (με το λαϊκόν τον όνομα) και τα τρίτα πέσον βασιλέα :
I, Ποταμός της Βόρραπης ; 2, Κάρα χρουσοφόρος παγωμένη ; 3, Πόλις της Κύπρου ; 4, Πολύτιμος λίθος ; 5, Ποταμός της Μ. Ασίας ; 6, Θεός αιγύπτιος ; 7, Νησίς του Ίονιου.

89-92. Όμοϊόμορφα Έλλησούμφωνα

Όλυμπιονίκης—Στρατιγός άθηναιός
—Αρχαία πόλις—Μισάνθρωπος.
Πίστις Πατρις

93. Γεΐφος

π	φ	α
α	π	α
α	φ	α
α	φ	α
α	φ	α
α	φ	α
α	φ	α

Πειρακτικόν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλ. 44.
535. Έπικός (έπί, Κός) —536. Αλάτι (α, λ ά, τι). —537. Πίναξ—πίνα. —538. Λέξη Βέρη. —539 :

540. **ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ** (αρκίνος, σαρκίον, Κατασκ, ΑΜΑΛΑΚΟΣ έκείνος, Ίσρον, Όμοιος, ΠΙΝΔΑΤΟΣ ΚΕΒΙΑΡΟΣ (Π. ώρος, Ί. ρος, Η ΟΙ Ι Ν-ούς, Α-ανία, "Α-πος, Ρ-όδος, "Ο-βελος, Σ-κόρος).—542. **ΩΡΙΓΕΝΗΣ-ΚΑΛΛΙΟΠΗ** (Ωκεανία, ΡΑδάμανθης, Ίλιός, Γλάρος, Ειοηγικός, ΝΌτος, ΗΠειρος, ΣΗος).—543. **Μή έσο υπερέφρονος** (μή έσο, υπέρ ιφ, άνω ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Από 1 έως 10 τώ πολώ λέξεις με όκλή στοιχείο δρ. 6, τώ ελάχισταν τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 30 λεπτά ή λέξις· με πενήτα δέ στοιχεία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ό χρηστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομητά πληρώνουν τώ διπλά. Η προκληρωπή είναι απαραίτητη

81. (ΑΗ'—119)

Σέ έλον τον άγαπητόν διαπλασκόσμον μεθομαι χρονα πολλά για τον κινώοργιο χρονο. "Ιδιαίτερως εις την Β. Νεφερίτι, Γελασάνα, Νελλο, "Αδάκρυτο, Άγριεμένη Θάλασσα, Κατάσκοπο 33, Αρκακιάδα Νο 12, και εις έλον τον Κρητινόν διαπλασκόσμον.
ΚΑΣΤΡΙΝΗ
(ΑΗ'—120)

Αλληλογραφώ με την μεγάλην τάξιν. Αδεις—Έμμανύηλ Ραβαλιν Ιατρον, "Ηράκλειον-Κρήτης.
ΡΑΒΕΚΙΝΟΣ

81. (ΑΗ'—121)

Φρέντερι Μαξ, ζώφρημι κατώ. **Ντε-Τεκτιβ Φάντασμα**, τα άλλα δύο ει της δρόσης έπονται μήπως ; Τι φής ;
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

82. (ΑΗ'—122)

Διαπλασκόπουλα εϋτυχισμένο τώ 1938. **Τριζαφίδικα**, χάθηκες ; Όμίχλη, σε προκαλούμε, άποκαλόφέ μας !
Αρχικατάσκοπος 22, Κοκκινολίπετρο

83. (ΑΗ'—123)

Ντάτακτιβ-Φάντασμα, τί έντονος δρας ! Άδο χρονα και δεν κουράστηκες άκόμη, καθμένις ! !
Στέφανος της Δόξης

84. (ΑΗ'—124)

Ομίχλη—**Μαρία Κοριακοπούλου**. Φτάει δράση ! ! Δέν μ' επείσας καλά. Έννοούμεθα ;
Κατάσκοπος 33

85. (ΑΗ'—125)

Διαπλασκόπουλα-ες ός ειχόμαι εϋτυχισμένο τώ Νέον Ύτος. "Ιδιαίτερως Παχιιδιάρα, Δούκα Όπλιγκαντώ, Μαγάλη Ιδέα και Κατάσκοπον 33.
Κυματίζουσα Κνανόλευκος

86. (ΑΗ'—126)

Αφίχθη από τώ Κόλλυγοντι ο **Φρέντι** **Παρατόλμου** για π. οσληφθεις τον ;
ΣΤΕΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

87. (ΑΗ'—127)

Η ανις Κουτσόκο, γιατί δεν άπαντά ;
Πότε θα μάθω τώ «plus tard» ;
Φρέντερι Μαξ

88. (ΑΗ'—128)

Στη γιορτή σου, **ΚΑΤΑΣΚΟΠΕ 33**, δέξου χίλιες καρδοόβγαλτες εύχες από τον **ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ**

89. (ΑΗ'—129)

Α διαγωνισμός **ΣΤΕΛΛΟΓΟΥ ΑΣΤΕΡΩΝ** **Απροκηθόσεται δίμνος τείδραχος** διαγωνισμός. **Θέμα** : Ποιας είναι δ καλύτερος ήθοποιός και διατί· **Βραβεία** : α') Φωτογραφική μηχανή (Κοντάκ). β') Μία εκλεκτή σειρά γραμματοσημών. γ') Ένα βιβλίον τώ Βέρν. Δίως : (ΑΗ'—45). Περιμένουμε από έλον τόν διαπλασκόσμον.

90. (ΑΗ'—130)

Δοξαμένη Ύδρα, για τή γιορτή σου άπειρες καρδοόβγαλτες εύχες.
Τά **Καργαλιπούλα**

91. (ΑΗ'—131)

Καργαλιπούλα, ένας φίλος σας ός εύχεται για τώ 38 χαρά κι' όγετα. Τώ παλιώ **Δάκρυ Φυχής** (**Ήλιος Κείσινης**)

92. (ΑΗ'—132)

Στέφανο της Δόξης μή τώ πέρνετε άπνάνω σας· διαβάς με κι' έμεις **Anatole France**
Δυσερή

93. (ΑΗ'—133)

Ανταλλάσω Μ. Μυστικά, Δίως : Ζήτηνωνα Πατρών, Δαφνομήλη 14, Αθηνάς, 7.
Δυσερή

94. (ΑΗ'—134)

Βόρις Καζλόφ, γράψε εκτανέσοτα εις Βτην διεύθυνσίαν μας.
ΣΤΕΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

95. (ΑΗ'—135)

Στην γιορτή σου **ΚΑΤΑΣΚΟΠΕ 33** δέξου χίλιες καρδοόβγαλτες εύχες από τον **ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ**

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΗΤΕ πως κάθε παραγγελία σας για να διετελείται έμιας, πρέπει να συνοδεύται και με μία τυπωμένη ταμνία, εκ' αυτής με τις όποιες ός στέλνουμε κάθε έδοημάδα τώ φύλλο.